

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไ้รวบรวมมา พร้อมทั้งแปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ ประกอบด้วย เพื่อพิจารณาว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ได้แก่ การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 มีปัญหาอย่างน้อยเพียงใด นอกจากนั้นจะได้วิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้เสนอแนะอีกส่วนหนึ่งด้วย

ในขั้นแรกจะได้เสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับรายละเอียดบางประการของผู้ตอบแบบสำรวจ เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจกับผลของการวิจัย หลังจากนั้นจะได้เสนอผลของการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสายวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ตามลำดับ

รายละเอียดบางประการ เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ

แบบสำรวจความคิดเห็นที่ส่งไปมีจำนวนทั้งสิ้น 296 ฉบับ ส่งให้ผู้บริหารโรงเรียน 35 ฉบับ หัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ 76 ฉบับ อาจารย์ผู้สอน 145 ฉบับ และเจ้าหน้าที่แนะแนว ทะเบียน วิชาการศึกษา และห้องสมุด 40 ฉบับ คำตอบที่ได้รับคืนมาเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 269 ฉบับ (97.63 %) แยกเป็นคำตอบของผู้บริหารโรงเรียน 31 ฉบับ หัวหน้าสายวิชา 69 ฉบับ อาจารย์ผู้สอน 131 ฉบับ และ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ 38 ฉบับ จำแนกไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนแบบสำรวจจำแนกตามลักษณะของแบบสำรวจ

บุคลากร	แบบสำรวจที่ส่งไป		แบบสำรวจที่ได้รับคืน	
	จำนวน	%	จำนวน	%
ผู้บริหารโรงเรียน	35	100.00	31	88.57
หัวหน้าสายวิชา	76	100.00	69	90.78
อาจารย์ผู้สอนในสายวิชา	145	100.00	131	90.34
เจ้าหน้าที่แนะแนว	10	100.00	10	100.00
เจ้าหน้าที่ทะเบียน	10	100.00	10	100.00
เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา	10	100.00	8	80.00
เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	10	100.00	10	100.00
รวม	296	100.00	269	97.63

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด มีผู้ตอบมากที่สุด ได้รับคำตอบกลับคืนมาทั้งหมด ส่วนกลุ่มเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา มีผู้ตอบน้อยที่สุด ได้รับคำตอบกลับคืนมาเพียง 80 % ของผู้ตอบทั้งหมด

ตารางที่ 2

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ
จำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ

วุฒิทางวิชาชีพ	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า สายวิชา		อาจารย์ ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ต่างๆ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่าปริญญาตรี	5	16	34	49	47	36	7	18	93	35
ปริญญาตรี	24	77	33	48	82	63	29	76	168	61
ปริญญาโท	2	7	2	3	2	1	2	6	8	4
รวม	31	100	69	100	131	100	38	100	269	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด หัวหน้าสายวิชามีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมากกว่าวุฒิปริญญาตรีเพียงเล็กน้อย และวุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด อาจารย์ผู้สอนส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี สำหรับเจ้าหน้าที่ต่างๆ ส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี เช่นเดียวกัน วุฒิปริญญาโทจะมีน้อยที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ
จำแนกตามระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน

ระยะเวลาที่ดำรง ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า สายวิชา		อาจารย์ ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่า 1 ปี	3	11	12	17	42	32	-	-	57	20
1 - 3 ปี	12	38	12	17	40	31	28	72	92	36
3 - 5 ปี	9	29	16	24	31	24	3	8	59	21
5 ปีขึ้นไป	7	22	29	42	18	13	7	20	61	23
รวม	31	100	69	100	131	100	38	100	269	100

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนมีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปีมากที่สุด ส่วนระยะเวลาคต่ำกว่า 1 ปี มีน้อยที่สุด หัวหน้าสายวิชาส่วนมากมีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไปมากที่สุด ส่วนระยะเวลาระหว่างต่ำกว่า 1 ปี จนถึง 1 - 3 ปี มีจำนวนพอ ๆ กัน สำหรับอาจารย์ผู้สอนจะมีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันอยู่ระหว่างต่ำกว่า 1 ปี มากที่สุด ส่วนระยะเวลา 5 ปีขึ้นไป จะมีน้อยที่สุด และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ นั้น ส่วนมากจะมีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปี ส่วนระยะเวลาคต่ำกว่า 1 ปีจะไม่มีเลย

เป็นที่น่าสังเกตว่า ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบันของหัวหน้าสายวิชากับอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกันมาก หัวหน้าสายวิชามักจะมีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งนี้นานกว่าอาจารย์ผู้สอน

ตารางที่ 4.

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสำรวจ
จำแนกตามการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

การเข้าร่วม ประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยว กับหลักสูตรใหม่	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า สาขาวิชา		อาจารย์ ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เคย	26	83	59	86	48	37	28	74	161	59
ไม่เคย	5	17	10	14	83	63	10	26	108	41
รวม	31	100	69	100	131	100	38	100	269	100

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าสาขาวิชา และ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่น้อย และส่วนมากไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาก่อน

ตารางที่ 5

ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.52	0.57	
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียน ร่วมกันกำหนดขึ้น	2.35	0.61	
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	2.13	0.62	
4. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาการเรียน การปกครอง	2.10	0.65	
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือ ประกอบหลักสูตร	3.42	0.80	
6. การจัดทำตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	2.32	0.60	
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีวิตที่มีต่อ ความต้องการของนักเรียน	2.65	0.86	14
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพ ของท้องถิ่น	2.92	0.86	6
9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.10	0.67	
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบ งานด้านต่าง ๆ	3.10	0.60	
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรม เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่	2.00	0.68	

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ข้อ 1, 5, 7, 8 และ 10 ผู้บริหารโรงเรียนเห็นว่า มีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรเกิดผลน้อย ได้แก่ การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียน ภายในกลุ่ม ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีวิตที่มีต่อความต้องการของนักเรียน การจัดทำ ตารางสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเพียงพอของจำนวนบุคลากร ตลอดจน

หนังสือหลักสูตร เอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตรต่าง ๆ มีปัญหามากกว่าปัญหาอื่น ๆ

ส่วนในข้อ 7, 8 ผู้บริหารประมาณ 45 % เห็นว่าไม่ไ้ปฏิบัติที่ไม่ไ้ปฏิบัติมากที่สุด
คือข้อ 7 ไ้แก่เรื่องความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

แบบสำรวจที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ ปัญหาการใช้
หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชา ซึ่งแยกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สิ่งที่หัวหน้าสายวิชาไ้ปฏิบัติในการใช้หลักสูตรใหม่

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรในค้ันต่าง ๆ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 16 ข้อ
และข้อเสนอแนะที่จะช่วยให้การใช้หลักสูตรใหม่ไ้ผลดียิ่งขึ้น แยกวิเคราะห์ไ้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของหัวหน้าสายวิชา เป็นคำถามที่เกี่ยวกับวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลา
ที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชา และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ซึ่ง
จำแนกไ้ตามตารางที่ 6

2. ปัญหาการใช้หลักสูตร แยกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สิ่งที่หัวหน้าสายวิชาไ้ปฏิบัติในการใช้หลักสูตรใหม่ ประกอบด้วยข้อคำถาม
เกี่ยวกับ

2.1 ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียน ที่ครูในหมวดวิชาชีพ จำแนกราย
ละเอียดไ้ตามตารางที่ 7

2.2 วิธีออกข้อสอบที่หัวหน้าสายวิชาไ้ใช้ จำแนกไ้ตามตารางที่ 8

2.3 การให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชาของหัวหน้าสายวิชา จำแนก
ไ้ตามตารางที่ 9

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรประกอบด้วยข้อคำถามในค้ันต่าง ๆ ที่หัวหน้าสายวิชา
ไ้พบในขณะที่ใช้หลักสูตรใหม่

สำหรับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่จะช่วยให้การใช้หลักสูตรใหม่ไ้ผลดียิ่งขึ้น ไ้สรุปรวบรวมไว้
ในตอนท้ายของผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาแต่ละสายวิชา

ตารางที่ 6

ข้อมูลส่วนบุคคลของหัวหน้าสายวิชา จำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลา
ที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชา และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

ข้อมูล หัวหน้าสายวิชา	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ทำหน้าที่ หัวหน้าสายวิชา				การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรือ อบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ต่ำกว่า 1 ปี	1-3 ปี	3-5 ปี	5 ปี	เคย	ไม่เคย
ภาษาไทย	10	5	5	-	1	4	3	2	9	1
สังคมศึกษา	9	3	6	-	1	5	1	2	8	1
พลานามัย	8	8	-	-	1	-	1	6	8	-
วิทยาศาสตร์	10	2	8	-	1	2	4	3	8	2
คณิตศาสตร์	10	5	5	-	1	-	2	7	6	4
ภาษาอังกฤษ	9	1	6	2	3	1	3	2	8	1
ศิลปศึกษา	7	7	-	-	2	-	1	4	7	-
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	6	3	3	-	2	-	1	3	5	1
รวม	69	34	33	2	12	12	16	29	59	10

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า หัวหน้าสายวิชาส่วนมากมีวุฒิตั้งระหว่างต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีพอ ๆ กัน ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไปมากที่สุด

สำหรับการร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่นั้น หัวหน้าสายวิชาส่วนมากเคยเข้าร่วมสัมมนามาแล้ว เป็นที่น่าสังเกตว่าหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มากที่สุด

ตารางที่ 7

ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนที่ครูในมหาวิทยาลัยใช้

หมวดวิชา	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	โรงฝึกงาน	โรงพลศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางพณิชยกรรม	เรือนเพาะชำ	แปลงสาธิต	ห้องศิลปะศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางคหกรรม	ห้องเรียน	อื่น ๆ
ภาษาไทย	-	3	-	-	-	-	-	-	-	10	-
สังคมศึกษา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	9	-
พลานามัย	-	-	-	3	-	-	-	-	-	-	6
วิทยาศาสตร์	10	-	2	-	-	4	1	1	-	3	-
คณิตศาสตร์	5	-	-	-	-	-	-	-	-	5	-
ภาษาอังกฤษ	-	1	-	-	-	-	-	-	-	9	-
ศิลปะศึกษา	-	-	-	-	-	-	-	7	-	-	-
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	-	-	3	-	1	2	5	-	4	-	-
รวม	15	4	5	3	1	6	6	8	4	36	6

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาใช้ห้องเรียนมากที่สุด เป็นที่น่าสังเกตว่า การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์และวิชาคณิตศาสตร์ ได้ใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ส่วนวิชาศิลปะศึกษามีห้องสำหรับการเรียนการสอนในวิชานี้โดยเฉพาะสำหรับอื่น ๆ นั้น หมายถึง สนาม ซึ่งหมวดวิชาพลานามัยจำเป็นต้องใช้

ตารางที่ 8

วิธีออกข้อสอบที่หัวหน้าสาขาวิชาใช้

วิธีออกข้อสอบ หมวดวิชา	ครูผู้สอนออก ข้อสอบเอง	คณะกรรมการของ โรงเรียนออก ข้อสอบ	คณะกรรมการของ กลุ่มโรงเรียน ออกข้อสอบ	อื่น ๆ
ภาษาไทย	10	—	—	—
สังคมศึกษา	9	1	—	1
พละนามัย	8	1	—	—
วิทยาศาสตร์	10	1	—	—
คณิตศาสตร์	10	3	4	1
ภาษาอังกฤษ	9	1	1	—
ศิลปะศึกษา	7	—	—	—
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	6	—	1	—
รวม	69	7	6	2

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า หัวหน้าสาขาวิชาต่าง ๆ ใช้วิธีออกข้อสอบโดยให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองมากที่สุด และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับหัวหน้าสาขาคณิตศาสตร์ เห็นว่ามีบางครั้งที่มีคณะกรรมการของโรงเรียน หรือคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ ส่วนอื่น ๆ นั้นหมายถึง หัวหน้าสาขาวิชาร่วมกับครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ

ตารางที่ 9

การให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละวิชา

การให้ระดับ คะแนน	ครูผู้สอนเป็น ผู้ให้ระดับ คะแนน	มีคณะกรรมการ ของโรงเรียน ให้ระดับคะแนน	มีคณะกรรมการ ของกลุ่ม โรงเรียนให้ ระดับคะแนน	หัวหน้าหมวด เป็นผู้ให้ ระดับคะแนน	เจ้าหน้าที่ วัดผลเป็น ผู้ให้ระดับ คะแนน	อื่น ๆ
หมวดวิชา						
ภาษาไทย	9	1	—	—	—	—
สังคมศึกษา	9	—	—	—	—	—
พลานามัย	8	—	—	—	—	—
วิทยาศาสตร์	9	1	—	2	—	—
คณิตศาสตร์	9	1	—	3	—	—
ภาษาอังกฤษ	9	—	—	—	—	—
ศิลปะศึกษา	7	—	—	—	—	—
วิชาชีพหรือศิลปะ- ปฏิบัติ	6	—	—	—	—	—
รวม	66	3	—	5	—	—

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า การให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น หัวหน้าสายวิชาส่วนมากให้ครูเป็นผู้ให้ระดับคะแนน รองลงมาได้แก่หัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้ให้ระดับคะแนนและที่น้อยที่สุดคือ มีคณะกรรมการของโรงเรียนให้ระดับคะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทย

หัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยในจำนวน 10 คน มีวุฒิปริญญาตรี 5 คน และวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี 5 คน มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชาอยู่ระหว่าง 1 – 2 ปี มากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้วทั้งในตารางที่ 6

การสอนวิชาภาษาไทยใช้การสอนในห้องเรียนมากที่สุด มีบางโรงเรียนเท่านั้นที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา (จากตารางที่ 7)

ส่วนวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียน ที่หัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยใช้ คือ ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเอง (ตารางที่ 8 และ ตารางที่ 9)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.10	0.74	
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.70	0.82	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.50	0.85	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.67	0.58	7
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.30	0.48	
6. การจับคู่คำกับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.50	0.71	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.70	0.48	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.60	0.52	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.50	0.53	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.10	0.74	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.30	0.67	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.50	0.85	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.10	0.74	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.20	0.79	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	3.00	0.00	4
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.20	0.65	

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า การใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาภาษาไทยส่วนมากมีปัญหามากคือ ข้อ 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14 และ 15 ได้แก่เรื่อง การนิเทศ คุรุภายในหมวดวิชา ความเพียงพอของงบประมาณที่จะมาดำเนินงานในหมวด การร่วมกับกลุ่ม โรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน ตลอดจนการเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ส่วนข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน ความเพียงพอของแบบเรียนและอุปกรณ์การสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อที่มีปัญหามากและหัวหน้าสายวิชามีความเห็นตรงกัน ได้แก่ข้อ 15 คือการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา และในข้อนี้หัวหน้าสายวิชาบางคนมีความคิดเห็นว่า ไม่ได้ปฏิบัติ อีกด้วย

สำหรับในข้อ 4 หัวหน้าสายวิชา 70 % เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติ คือการร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมให้ครูเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาภาษาไทย สรุปได้ว่า ควรมีคู่มือครูแจกให้ทั่วถึงและในคู่มือครูควรแจกแจงรายวิชา วิธีสอน ให้ละเอียด นอกจากนั้นควรมีแบบเรียน และหนังสือสำหรับให้นักเรียนได้ค้นคว้าเพียงพออีกด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา

หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 1 - 2 ปีมากที่สุด และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้วเกือบทั้งหมด (จากตารางที่ 6)

การสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้สอนในห้องเรียนทั้งหมด แสดงว่าโรงเรียนไม่มีห้องสังคมศึกษาโดยตรง (จากตารางที่ 7)

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาเกือบให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ และให้ระดับคะแนนเองทั้งหมด จะมีเพียงบางครั้งเท่านั้นที่หัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ออกข้อสอบ (จากตารางที่ 8 และตารางที่ 9)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ใช้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.44	0.53	
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.33	0.50	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	0.94	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	0.55	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.67	0.71	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	0.44	0.53	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.78	0.83	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.78	0.67	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.78	0.44	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.11	0.78	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.33	0.50	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.56	0.79	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.22	0.67	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.44	0.52	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิเทศการของหมวดวิชา	3.13	0.64	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.22	0.42	

จากตารางที่ 11 หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ข้อ 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, และ 15 คือ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม การจัดลำดับความต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาและความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาวิชา การขาดแคลนจำนวนครู แบบเรียน อุปกรณ์การสอน ตลอดจนงบประมาณที่จะมาดำเนินงานภายในหมวด และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านวิชาการของหมวดวิชา เป็นที่น่าสังเกตว่า การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชาของหมวดวิชาสังคมศึกษา มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ และความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาไม่แตกต่างกันมากนัก

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา สรุปได้ว่าโรงเรียนไม่สามารถจะเปิดสอนวิชาเลือกตามที่นักเรียนต้องการได้ในบางวิชา เพราะขาดครู ผู้สอน ขาดแบบเรียน และหนังสือสำหรับที่จะให้นักเรียนได้ค้นคว้า ตลอดจนอุปกรณ์การสอน ควรที่จะได้รับความช่วยเหลืออย่างทั่วถึง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาพลานามัย

หัวหน้าสายวิชาพลานามัยทั้งหมดมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนมากมีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้วทั้งหมด (จากตารางที่ 6)

สถานที่สำหรับใช้สอน ส่วนมากได้แก่ห้องเรียนและสนาม มีโรงเรียนอยู่เพียงประมาณ 30 % เท่านั้นที่สอนวิชาพลานามัยในโรงพลศึกษาและสนาม (จากตารางที่ 7)

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น หัวหน้าสายวิชาพลานามัย ให้อาจารย์เป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเองทั้งหมด (จากตารางที่ 8 และตารางที่ 9)

ตารางที่ 12

ปัญหาการใช้หลักสูตร ของหัวหน้าสายวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.68	0.83	
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.66	0.71	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานใน หมวดวิชา	3.25	1.04	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้ เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	1.05	2
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.00	0.53	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา ของท่าน	2.00	0.76	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตร กำหนดให้สอน	2.25	0.71	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	1.75	0.89	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.13	1.13	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.75	1.16	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.00	0.93	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละ รายวิชา	2.13	1.00	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.63	1.06	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.88	0.99	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางวิชาการของหมวดวิชา	2.29	0.95	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.88	0.83	

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า ข้อ 3, 4, 10, 13 และ 14 มีปัญหามาก ทำให้หัวหน้าสายวิชาพลาณามัยเห็นว่าการใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุมสัมมนาครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และความเพียงพอของจำนวนครู แบบเรียน ตลอดจนอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา

หัวหน้าสายวิชาที่มีความคิดเห็นกระจกระบายมากที่สุดคือ ข้อ 10 ที่ว่า ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาพลาณามัย สรุปได้ว่าครูที่สอนวิชาพลาณามัยบางแห่งไม่มีวุฒิทางพลศึกษาโดยตรงและขาดครู การจัดหลักสูตรที่สอนในวิชานี้ควรคำนึงถึงสภาพของแต่ละท้องถิ่น นอกจากนั้นหลักสูตรกำหนดขอบเขตของเนื้อหาวิชาไว้กว้างจนเกินไป และควรมีคู่มือครูแจกให้แก่ครูผู้สอนครบทุกคน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์

หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ส่วนมาก วุฒิปริญญาตรีในจำนวน 10 คน มีผู้มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเพียง 2 คน มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 3 - 5 ปี มากที่สุด และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้วเกือบทั้งหมด (จากตารางที่ 6)

โรงเรียนส่วนมากมีห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ การเรียนการสอนจึงใช้สอนในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และห้องเรียนบ้างในบางครั้ง นอกจากนั้นครูในสายวิชานี้ยังได้ใช้เรือนเพาะชำและโรงฝึกงานเป็นสถานที่เรียนอีกด้วย

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชา หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนเอง มีเพียงประมาณ 17 % เท่านั้น ที่หัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเอง ดังรายละเอียดในตารางที่ 8 และตารางที่ 9

ตารางที่ 13

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.20	0.63	
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.20	0.42	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.10	0.74	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.40	0.70	
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.50	0.71	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.30	0.48	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.70	0.95	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.90	0.57	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.70	0.82	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.10	0.74	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.30	0.48	
12. ความสอดคล้องของประมวลการ สอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.20	0.84	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.10	0.88	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.00	0.74	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.56	0.53	
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.20	0.63	

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่ามีข้อ 3, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15 ที่หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์เห็นว่า มีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อยได้แก่ การเมื่อกสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรมและการเปิดวิชาเลือก ความไม่สมคูลย์ของเวลาขกับเนื้อหาวิชาในบางวิชา ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา

อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ เหล่านี้ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 2 ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันน้อยที่สุดคือ การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

เป็นที่น่าสังเกตว่า ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา และความเพียงพอของจำนวนครู แบบเรียน ตลอดจนอุปกรณ์การสอน มีปัญหามากยิ่งขึ้นกว่าในข้ออื่น ๆ

สำหรับข้อ 15 มีหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ประมาณ 1 คน ใน 10 คนเท่านั้นที่มีความคิดเห็นว่า ไม่ได้ปฏิบัติในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ สรุปได้ว่าการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ตามหลักสูตรใหม่ มีการทดลองมาก จำเป็นจะต้องมีอุปกรณ์สำหรับใช้ในการทดลอง และห้องทดลองให้เพียงพอ นอกจากนั้นเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์มีมากเกินไปไม่พอเหมาะกะกับเวลาเรียน และครูที่สอนวิชาวิทยาศาสตร์บางคน ยังไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชาที่จะสอนตามหลักสูตรใหม่คือพอ ถึงแม้ว่าจะไปเข้ารับการอบรมมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าจะนำความรู้ที่ได้รับมานั้นใช้ได้เพราะวิทยากรที่ให้การอบรมยังขาดทักษะที่จะทำให้ครูเข้าใจได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์

หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ ในจำนวน 10 คน มีวุฒิปริญญาตรี 5 คน และวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี 5 คน มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไปมากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

สถานที่เรียนที่ครูในสายวิชาใช้สำหรับการเรียนการสอนในวิชานี้ ได้แกห้องเรียน และยังได้ใช้ห้องอื่น ๆ อีกเช่น ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ (จากตารางที่ 7)

สำหรับการออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนในแต่ละรายวิชานั้น หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์เห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเองมากที่สุด มีประมาณ 44 % เท่านั้นที่ใช้วิธีออกข้อสอบแบบอื่น เช่น มีคณะกรรมการของโรงเรียน หรือคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ และให้หัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา (จากตารางที่ 8 และตารางที่ 9)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวด เพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.22	0.63	
2. การนิเทศครูในหมวดให้ เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.30	0.48	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.00	0.47	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.60	0.52	
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.20	0.42	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.20	0.42	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.50	0.53	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.50	0.53	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.20	0.79	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.10	0.63	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.90	0.67	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.30	0.48	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.90	0.74	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.00	0.67	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	3.00	0.53	2
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.20	0.63	

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่า ข้อที่หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์เห็นว่า มีปัญหามากที่สุด ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อยไคแก่ ข้อ 3, 4, 7, 8, 10, 13, 14 และ 15 คือ การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวด ตลอดจนความเพียงพอของแบบเรียน อุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา อย่างไรก็ตามความคิดเห็นเหล่านี้ก็ไม่กระจุกกระจายมากนัก

ส่วนในข้อ 15 นั้น มีหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์เพียง 2 คน ในจำนวน 10 คน ที่เห็นว่าไม่ปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ สรุปได้ว่า ในสายวิชานี้ยังต้องการครูเพิ่มขึ้นอีกมาก ต้องการอุปกรณ์การสอน เอกสารหรือหนังสืออ้างอิงที่จะให้ครูได้ค้นคว้าหาความรู้ได้แตกฉานยิ่งขึ้น และควรจัดให้มีการอบรมครูเฉพาะวิชา เพื่อครูจะได้มีความรู้ความสามารถในการสอนได้หลายวิธี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษ

หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี และวุฒิปริญญาโท มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 3 - 5 ปี และต่ำกว่า 1 ปี เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้วเกือบทั้งหมด ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

สถานที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นห้องเรียนมากที่สุด ดังรายละเอียดในตารางที่ 7

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ และให้ระดับคะแนนเองเกือบทั้งหมด มีเพียงบางครั้งเท่านั้นที่มีคณะกรรมการของโรงเรียนและคณะกรรมการของกลุ่มเป็นผู้ออกข้อสอบ ส่วนการให้ระดับคะแนนบางครั้ง หัวหน้าสายวิชา ร่วมกับครูในสายชั้นเดียวกันให้ระดับคะแนน

ตารางที่ 15

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.33	0.50	
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.33	0.71	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.78	0.78	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.33	0.52	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.44	0.73	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.44	0.86	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.22	0.44	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.44	0.88	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.67	0.71	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.00	0.87	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.00	0.50	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.56	0.88	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.56	0.73	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.22	0.60	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.33	0.52	3
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.33	0.71	

จากตารางที่ 15 ข้อที่หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษ เห็นว่ามีปัญหามากทำให้การใช้หลักสูตร บังเกิดผลน้อย คือข้อ 3, 9, 10, 12 และ 14 ได้แก่ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับใน การดำเนินงานในหมวดวิชา การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา ความสอดคล้องของหลักสูตรกับ ประมวลการสอนและความเพียงพอของจำนวนครู อุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เพื่อใช้ในแต่ละราย วิชา สำหรับข้อที่ 13 เป็นข้อที่มีปัญหามากที่สุด คือ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนใน หมวดวิชา แสดงว่าในหมวดวิชาภาษาอังกฤษขาดแบบเรียนที่จะใช้สำหรับการเรียนการสอนมาก อย่างไม่ก็ตาม ความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษก็ไม่กระจุกกระจายแตกต่างกันมากนัก

นอกจากนี้ หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษประมาณ 30 % มีความคิดเห็นว่า ไม่ได้ปฏิบัติ คือในข้อ 4 และข้อ 15 ได้แก่

ข้อ 4 การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับ หลักสูตรใหม่

ข้อ 15 การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางกานวิชาการของหมวดวิชา

ข้อ เสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อ เสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ ว่า ควรจัดสัมมนาครู เพื่อให้รู้วิธีสอน ภูมิญา และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังมีปัญหาอย่างอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น การขาดครู ขาดแบบเรียน ควรให้ครูไปดูการสอนของ โรงเรียนอื่นในระดัับเดียวกัน เพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนในโรงเรียนของตนเองด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสาขาวิชาศิลปศึกษา

หัวหน้าสาขาวิชาศิลปศึกษาทั้งหมดมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนมากมีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสาขาวิชาอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไป และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

การเรียนการสอนในวิชานี้ โรงเรียนทุกโรงเรียนมีห้องศิลปะศึกษาโดยเฉพาะ (จากตารางที่ 7)

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนน หัวหน้าสาขาวิชาได้ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ และให้ระดับคะแนนเองทั้งหมด ดังรายละเอียดในตารางที่ 8 และตารางที่ 9

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.29	1.11	
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.29	0.49	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.89	0.90	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	1.00	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.29	0.49	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.71	0.76	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.43	0.76	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.57	0.53	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.71	0.76	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.43	0.79	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.43	0.98	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.14	0.38	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.43	0.53	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.29	0.49	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.80	0.76	2
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.14	0.38	

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่า ข้อ 3, 4, 6, 8, 9, 10, 13, 14 และ 15 ที่หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาเห็นว่า มีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา การร่วมกับกลุ่มโรงเรียน จัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ การจัดทำคัมภีร์คู่มือของวิชาต่าง ๆ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม และการเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน แบบเรียน การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นในแต่ละรายวิชา และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมค่านิยมวิชาการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อที่มีปัญหาสูงสุดคือ ความเพียงพอของจำนวนครู กับจำนวนวิชาที่เปิดสอน และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชานี้

ส่วนความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาระจัดกระจายมาก ได้แก่ ข้อ 1 คือ ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่

สำหรับสิ่งที่หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา ประมาณ 30 % เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติ ได้แก่ ข้อที่ 4 คือ การร่วมกับกลุ่มโรงเรียน จัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และ ข้อที่ 15 คือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมค่านิยมทางการของหมวดวิชา

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา สรุปได้ว่า ควรจัดให้มีการอบรมครูภายในสายวิชาให้ครบทุกคน และมีครูที่มีความรู้ในวิชาศิลปศึกษาเพียงพอกับรายวิชาที่เปิดสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ในจำนวน 6 คน มีวุฒิปริญญาตรี 3 คน และต่ำกว่าปริญญาตรี 3 คน มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไปมากที่สุด และส่วนมาก เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว จึงรายละเอียดในตารางที่ 6

ห้องเรียนห้องพิเศษและสถานที่เรียนที่ครูในสายวิชานี้ใช้มากที่สุดได้แก่ แปลงสาริตห้องปฏิบัติการทางคหกรรม และโรงฝึกงาน จึงรายละเอียดในตารางที่ 7

สำหรับวิธีออกข้อสอบและการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชานั้น หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเองจึงรายละเอียดในตารางที่ 8 และตารางที่ 9

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าสายวิชาชีพหรือวิชาศิลปะปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0.63	
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.67	0.82	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	3.17	0.98	
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.34	0.58	3
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.67	0.82	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.34	0.52	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.67	0.52	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.84	0.41	
9. การเปิดสอนวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.67	1.13	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	3.00	1.26	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.67	0.82	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.34	0.49	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	3.00	0.89	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.33	0.83	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.80	0.82	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.17	0.98	

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า ข้อที่หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติเห็นว่าปัญหา
มาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อยได้แก่ ข้อ 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13,
14 และ 15 แยกได้เป็น

- ปัญหาด้านครู ได้แก่ การนิเทศครูและความรู้ของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่
- ปัญหาด้านรายวิชาต่าง ๆ ได้แก่ การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม ความ
เพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาวิชา การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม
งานด้านวิชาการ

- ปัญหาด้านการขาดแคลนสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ งบประมาณที่จะมาดำเนินงานในหมวดวิชา
จำนวนครู แบบเรียน และอุปกรณ์การสอน

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ กระจุกกระจายมาก
ที่สุดได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และรองลงมาคือ
การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ความเพียงพอของแบบเรียนและอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นในแต่ละ
รายวิชา มีปัญหาสูงกว่าข้ออื่น ๆ

นอกจากนี้ ข้อที่หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติประมาณ 30 % เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติคือ
การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมทั้งหมดของหัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ
สรุปได้ว่า โรงเรียนควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการทั้งการเกษตร คหกรรม และทำความเข้าใจ
กับผู้ปกครองให้มีเจตคติต่อวิชาชีพไปในทางที่ถูกต้อง นอกจากนั้นหลักสูตรใหม่ควรคำนึงถึง
ความแตกต่างของสังคมในแต่ละภาค ควรมุ่งที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน
ให้มากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

แบบสำรวจที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม และปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา ซึ่งแยกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สิ่งที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาได้ปฏิบัติในการใช้หลักสูตรใหม่

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรในท่านต่าง ๆ ประกอบด้วยข้อความ แบบมาตราส่วนประมาณค่าแยกวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของอาจารย์ผู้สอน เป็นคำถามที่เกี่ยวกับวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ ซึ่งรวบรวมทุกหมวดวิชาจำแนกไว้ตามตารางที่ 18

2. ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา แยกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สิ่งที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาได้ปฏิบัติในการใช้หลักสูตรใหม่ ได้รวบรวมทุกหมวดวิชาไว้ในตารางเดียวกัน ประกอบไปด้วยข้อความที่เกี่ยวกับ

2.1 ความเพียงพอของเอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร จำแนกไว้ตามตารางที่ 19

2.2 วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนใช้ในหมวดวิชา จำแนกไว้ตามตารางที่ 20

2.3 สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอน ได้จำแนกไว้ในตารางผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนแต่ละหมวดวิชา

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละหมวดวิชา ประกอบด้วยข้อความในท่านต่าง ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนได้พบในขณะที่สอน

ตารางที่ 18

ข้อมูลส่วนบุคคลของอาจารย์ผู้สอน จำแนกตามวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ทำการสอน
 ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่

ข้อมูล อาจารย์ผู้สอน หมวดวิชา	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ระยะเวลาที่ทำการสอน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย				การเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับการสอน วิชาตามหลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ต่ำกว่า 1 ปี	1-3 ปี	3-5 ปี	5 ปี ขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
ภาษาไทย	18	4	14	—	6	5	3	4	4	14
สังคมศึกษา	17	5	12	—	4	6	4	3	3	14
พลานามัย	16	11	5	—	7	5	2	2	10	6
วิทยาศาสตร์	20	2	18	—	4	9	7	—	14	6
คณิตศาสตร์	18	2	16	—	7	4	6	1	3	15
ภาษาอังกฤษ	20	2	16	2	8	3	6	3	6	14
ศิลปศึกษา	12	12	—	—	3	5	—	4	6	6
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	10	9	1	—	3	3	3	1	2	8
รวม	131	47	82	2	42	40	31	18	48	83

จากตารางที่ 18 จะเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด วุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด ส่วนมากมีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่างต่ำกว่า 1 ปี และส่วนมากไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่

เป็นที่น่าสังเกตว่า มีอาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้นที่มีวุฒิปริญญาโท สำหรับการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่นั้น อาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และ ภาษาอังกฤษ ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนามากที่สุด แต่อาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนามากที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19

เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

เอกสาร	หลักสูตร			คู่มือหลักสูตร			ประมวลการสอน			โครงการสอน			แบบเรียน			หนังสืออ่านประกอบ			คู่มือประเมินผลการเรียน		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ภาษาไทย	3	14	1	5	13	-	8	9	1	6	8	4	1	12	5	-	17	1	10	7	1
สังคมศึกษา	3	9	5	2	13	2	8	8	1	5	11	1	1	10	6	3	12	2	9	7	1
พลานามัย	1	12	3	3	10	3	7	7	2	4	9	3	2	11	3	3	11	2	4	11	1
วิทยาศาสตร์	2	12	6	4	14	2	4	9	7	3	12	5	-	12	8	1	16	3	7	13	-
คณิตศาสตร์	3	10	5	6	11	1	2	12	4	2	11	5	-	14	4	3	15	-	6	12	-
ภาษาอังกฤษ	4	7	9	4	10	6	9	7	4	11	5	4	-	13	7	4	13	3	6	10	4
ศิลปะศึกษา	4	4	4	2	9	1	4	6	2	3	7	2	4	8	-	6	6	-	6	5	1
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	4	4	2	5	3	2	7	2	1	5	4	1	4	6	-	3	6	1	3	5	2
รวม	27	72	35	21	83	17	49	60	22	39	67	25	12	86	33	23	96	12	51	70	10

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ในทุกหมวดวิชาส่วนมากมีแต่ไม่เพียงพอ และเป็นที่น่าสังเกตว่า ประมวลการสอนไม่มีเลยมากที่สุด

ตารางที่ 20
วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนใช้

วิธีออกข้อสอบ หมวดวิชา	ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง	คณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ	คณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบ	อื่นๆ
ภาษาไทย	13	—	—	
สังคมศึกษา	17	—	—	
พลานามัย	16	—	—	
วิทยาศาสตร์	20	2	1	
คณิตศาสตร์	17	2	3	
ภาษาอังกฤษ	20	—	—	
ศิลปศึกษา	12	—	—	
วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	10	—	—	
รวม	130	.4	4	

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่า วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนในทุกหมวดวิชาใช้มากที่สุด คือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสนใจกว่า มีเฉพาะหมวดวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เท่านั้นที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าบางครั้งจะมีคณะกรรมการของโรงเรียนกับคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนออกข้อสอบเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทย

อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทยส่วนมาก วุฒิปริญญาตรี มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่าง 1 ปีมากที่สุด และส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรใหม่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 18

เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร สำหรับอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยไทยส่วนมากจะมีแต่ไม่เพียงพอ สำหรับเอกสารคู่มือประเมินผลการเรียนจะไม่มีเลยมากที่สุด ส่วนหนังสืออ่านประกอบจะมีแต่ไม่เพียงพอมากกว่าเอกสารอื่น ๆ

วิธีออกข้อสอบนั้น อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยไทยทุกคนเห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง จากรายละเอียดในตารางที่ 20

สำหรับสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยไทย ได้จำแนกไว้ตามตารางที่ 21 ในหน้าต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	ไม่เพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	15	3	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	7	11	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	7	11	—
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพ ข้ามศรีษะ	16	—	—
ทุนจำลอง	15	3	—
สไลด์	16	2	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	78	30	—

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่า การสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทยนั้น ยังขาดสถานที่และอุปกรณ์การสอนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศรีษะจะไม่มีเลย และเป็นที่น่าสนใจกว่าโรงเรียนส่วนมากจะมีแผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง กับเทปและเครื่องเล่นเทป แต่ไม่เพียงพอมากกว่าอย่างอื่น

ตารางที่ 22

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	2.94	0.54
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดภาษาไทย	2.39	0.61
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.56	0.86
4. การที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่ง เนื้อหาวิชาวรรณคดีใน วิชาภาษาไทย ที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	2.50	0.71
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.00	0.70
6. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตรกำหนด	2.44	0.51
7. ความที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ ภาษา" ทุกคาบเวลา	3.00	0.77
8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียน ที่ห้องสมุดจัดบริการให้	3.39	0.70
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาไทย	3.11	0.58
10. วิธีจัดระดับคะแนน	2.33	0.69
11. การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.22	0.65

จากตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่าข้อที่ 1, 3, 4, 5, 7, 8 และ 9 อาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาภาษาไทยเห็นว่าปัญหาหนัก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ การเขียน
จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย เนื้อหาวิชากับเวลาที่ใช้สอน ความเพียงพอ
ของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้าและการฝึกทักษะในแต่ละคาบเวลา ความเพียงพอของหนังสือ
อ่านประกอบในวิชาวรรณคดีที่ห้องสมุดจัดบริการให้ และการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะใน

วิชาภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีที่
ห้องสมุดจัดบริการให้มีปัญหาสูงที่สุด

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาไทย ส่วนมากไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วุฒิปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาคือวุฒิต่ำกว่า
ปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทไม่มีเลย มีระยะเวลาที่ทำการสอนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
อยู่ระหว่าง 1 - 2 ปี มากที่สุด และส่วนมากไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการ
สอนวิชาสงขลานครินทร์ตามหลักสูตรใหม่ ดังรายละเอียดจากตารางที่ 18

เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ส่วน
มากจะมีแต่ไม่เพียงพอ สำหรับประมวลการสอนและคู่มือประเมินผลการเรียนจะไม่มีเลย
มากที่สุด

วิธีออกข้อสอบของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ
เอง จากตารางที่ 20

ส่วนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของ
อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้จำแนกไว้ในตารางที่ 23 ต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	ไม่เพียงพอ
ห้องสังคัมศึกษา	9	7	1
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพ ข้ามศรีษะ	17	—	—
สไลด์	14	2	1
หุ่นจำลอง	13	4	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	12	4	1
ภาพยนตร์	17	—	—
แผนที่	—	16	1
ลูกโลก	3	14	—
ฟิล์มสตริป	15	2	—
แผนภูมิ	3	14	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	102	64	4

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนวิชาสังคัมศึกษา บางโรงเรียนมีห้อง
สังคัมศึกษาโดยเฉพาะ ส่วนอุปกรณ์การสอนที่ไม่มีเลยได้แก่ แผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศรีษะ
และภาพยนตร์ สำหรับแผนที่ ลูกโลก แผนภูมิ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด

ตารางที่ 24

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.71	0.47
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2.59	0.51
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.71	0.69
4. ความซับซ้อนของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	2.53	0.51
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.82	0.81
6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม	3.00	0.35
7. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.59	0.71
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.18	0.53
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.12	0.60

จากตารางที่ 24 อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เห็นว่ามามีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ซึ่งเป็นปัญหาในด้านการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคมศึกษา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรของอาจารย์ผู้สอน ความซับซ้อนของเนื้อหาวิชาและการกำหนดเวลาที่ใช้สอน ส่วนในด้านการสอนคือการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม ตลอดจนการหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนซึ่งมีปัญหามากเช่นกัน

ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ใกล้เคียงกันที่สุด และเห็นว่ามามีปัญหามาก คือ การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาคือ ปริญญาตรี ส่วนปริญญาโทไม่มีเลย มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่างต่ำกว่า 1 ปีมากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่

เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนมากมีแต่ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะประมวลการสอนจะไม่มีเลย เท่า ๆ กัน มีแต่ไม่เพียงพอ ดังรายละเอียดจากตารางที่ 19

วิธีออกข้อสอบนั้น อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหงทุกคนเห็นว่าครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง จากตารางที่ 20

สำหรับสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้จำแนกไว้ในตารางที่ 25 ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัย

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา(โรงยิม)	15	1	—
สนาม	—	6	10
สนามบาสเกตบอล	—	8	8
สนามแบดมินตัน	7	7	2
สไลด์	15	1	—
หุ่นจำลอง	16	—	—
โต๊ะบิงปอง	4	10	2
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	—	13	3
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกรีฑา	3	11	2
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้า จังหวะ	6	6	4
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	66	63	31

จากตารางที่ 25 จะเห็นได้ว่า โรงเรียนส่วนมากไม่มีโรงพลศึกษา (โรงยิม) สนาม และสนามบาสเกตบอล ส่วนมากมีเพียงพอ ส่วนอุปกรณ์การสอน เช่น อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬาและกรีฑา มีแต่ไม่เพียงพอ สำหรับสไลด์และหุ่นจำลองไม่มีเลยมากที่สุด

ตารางที่ 26

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย	2.62	0.89
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาพลานามัย	2.13	0.72
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.13	0.50
4. การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดวิชาพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	2.31	0.87
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.13	0.62
6. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือทำในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	2.44	0.89
7. วิธีจัดระดับคะแนน	1.94	0.57
8. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.94	0.57

จากตารางที่ 26 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัยเห็นว่าปัญหามากที่สุด ทำให้การใช้หลักสูตรยังเกิดผลน้อย ได้แก่ข้อ 1 คือ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย น่าจะเป็นเพราะว่า การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมเป็นเรื่องใหม่ที่หลักสูตรใหม่ได้เน้น จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัยไม่เข้าใจก็พอ

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัยส่วนมากไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาก็อวุฒิปริญญาโท ส่วนวุฒิปริญญาโทไม่มีเลย มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อยู่ระหว่าง 1 - 3 ปีมากที่สุด และส่วนมากเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 18

เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ หนังสืออ่านประกอบและคู่มือหลักสูตร ส่วนแบบเรียนนั้นจะมีใช้ทุกรายวิชา ดังรายละเอียดจากตารางที่ 19

วิธีออกข้อสอบของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ ส่วนมากเห็นว่าครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง แต่ก็มี 1 - 2 คน ในจำนวน 20 คน ที่เห็นว่ามีบางครั้งที่มีการออกข้อสอบของโรงเรียน หรือคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ

สำหรับสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ ได้จำแนกไว้ตามตารางที่ 27 ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	1	17	2
ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	6	13	1
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์	3	17	—
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาชีววิทยา	1	19	—
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาเคมี	—	19	1
สไลด์	11	9	—
ฟิล์มสตริบ	17	3	—
หุ่นจำลอง	14	6	—
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	19	1	—
รวม	72	104	4

จากตารางที่ 27 จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์นั้น ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิตมีแต่ไม่เพียงพอ ส่วนอุปกรณ์การสอน เช่น เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลอง มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด สำหรับแผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะส่วนมากไม่มีเลย

ตารางที่ 28

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์	2.50	0.69
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์	2.35	0.67
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.15	0.59
4. ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละรายวิชา	2.40	0.75
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.90	0.55
6. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	2.80	0.77
7. การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.55	0.60
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.05	0.51
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.00	0.56

จากตารางที่ 28 จะเห็นได้ว่า ข้อ 1, 5, 6 และ 7 ที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์เห็นว่า มีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรมีปริมาณน้อย ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์ และการสอนภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา

ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ส่วนมากไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่แตกต่างกันน้อยที่สุด และเห็นว่า มีปัญหาน้อย ได้แก่ วิธีจัดระดับคะแนน กับการตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์

อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ วุฒิปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาคือวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี วุฒิปริญญาโทไม่มีเลย มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่างต่ำกว่า 1 ปี มากที่สุด และส่วนมากไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่

เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด และจะเห็นได้ว่าแบบเรียนกับหนังสืออ่านประกอบมีแต่ไม่เพียงพอที่สุด จากตารางที่ 19

วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนในมหานี้จัดทำมากที่สุดคือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง จะมีเพียงประมาณ 20 % เท่านั้นที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าบางครั้งจะมีคณะกรรมการของโรงเรียนหรือคณะกรรมการของกลุ่มโรงเรียนเป็นผู้ออกข้อสอบ :

ส่วนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ ได้จำแนกไว้ตามตารางที่ 29 ในหน้าต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	15	2	1
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพ ข้ามศรีษะ	17	1	—
ฟิล์มสตริป	17	1	—
สไลด์	17	1	—
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	2	16	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	68	21	1

จากตารางที่ 29 จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์นั้น ไม่มีห้องคณิตศาสตร์ โดยเฉพาะ ส่วนใหญ่จะใช้สอนในห้องเรียน อุปกรณ์การสอนส่วนมากไม่มีเลย และเป็นที่น่าสังเกตว่า รูปทรงเรขาคณิตมีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	2.61	0.61
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาคณิตศาสตร์	2.33	0.69
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.67	0.69
4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	3.17	0.64
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.83	0.62
6. ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	2.72	0.57
7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.22	0.55
8. วิธีจัดระดับคะแนน	1.78	0.43
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.67	0.49

จากตารางที่ 30 จะเห็นได้ว่า มีข้อ 1, 3, 4, 5 และ 6 ที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์เห็นว่า มีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เนื้อหาวิชากับเวลาที่กำหนดให้สอน และความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดกับความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนกับการเลือกวิชาเรียนของนักเรียน

ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ที่สอดคล้องกันมากที่สุด และเห็นว่า มีปัญหาน้อย ได้แก่ วิธีจัดระดับคะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ วุฒิปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและวุฒิปริญญาโทมีจำนวนเท่า ๆ กัน มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่าง ต่ำกว่า 1 ปีมากที่สุด และส่วนมากไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้เท่านั้นที่มีวุฒิปริญญาโท

เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้ บางอย่างมีเพียงพอ เช่น หลักสูตร ส่วนประมวลการสอนและโครงการสอนไม่มีเลยมากที่สุด เอกสารอื่น ๆ นอกจากนี้ส่วนมากมีแต่ไม่เพียงพอ ดังรายละเอียดจากตารางที่ 19

วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้ใช้คือ การให้ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง และทุกคนได้ปฏิบัติอย่างเดียวกัน

สำหรับสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการ เรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ได้จำแนกไว้ตามตารางที่ 31 ในหน้าต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่ เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	20	—	—
แผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพ ข้ามศรีษะ	20	—	—
เทปและเครื่องเล่นเทป	3	16	1
ฟิล์มสตริบ	18	2	—
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	7	11	2
แผ่นภาพประกอบการเรียน	5	14	1
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	73	43	4

จากตารางที่ 31 จะเห็นได้ว่า ห้องปฏิบัติการทางภาษา และแผ่นภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศรีษะไม่มีเลย ส่วนอุปกรณ์การสอน เช่น เทป และ เครื่องเล่นเทป แผ่นเสียง และเครื่องเล่นแผ่นเสียง ตลอดจนแผ่นภาพประกอบการเรียน มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด

ตารางที่ 32

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	2.70	0.73
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ	2.25	0.55
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.10	0.72
4. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	2.80	0.83
5. ความพอเพียงของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.75	0.64
6. วิธีจัดระดับคะแนน	1.90	0.55
7. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.75	0.44
8. การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละสายวิชาก่อนที่จะเรียนราย วิชาอื่นต่อไป	2.25	0.79
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ	2.65	0.59

จากตารางที่ 32 จะเห็นได้ว่า ข้อ 1, 4, 5 และ 9 ที่อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษเห็นว่า มีปัญหามากที่สุดจะทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในในชีวิตประจำวัน ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า และการประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ ส่วนมากไม่แตกต่างกัน ข้อที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากที่สุด และเห็นว่า มีปัญหาน้อย ได้แก่ การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษาทั้งหมด มีวุฒิค่ากว่าปริญญาตรี มีระยะเวลาที่ทำการสอนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปีมากที่สุด และมีจำนวนผู้เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ ประมาณครึ่งหนึ่งของทั้งหมด

เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบยังขาดอีกมาก และเป็นที่น่าสังเกตว่า หลักสูตรมีเพียงพอมากกว่าเอกสารอื่น ๆ ดังรายละเอียดจากตารางที่ 19

วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้ทุกคนใช้ คือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง (จากตารางที่ 20)

ส่วนสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา ได้จำแนกไว้ในตารางที่ 33 ซึ่งอยู่หน้าถัดไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	7	4	1
ห้องดนตรี	9	3	—
เครื่องดนตรี (ไทย -สากล)	5	7	—
ทุนจำลอง	11	1	—
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่น แผ่นเสียง	6	6	—
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	5	7	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	43	28	1

จากตารางที่ 33 จะเห็นได้ว่า การเรียนการสอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา ส่วนมาก
ไม่มีห้องศิลปศึกษาและห้องดนตรี ส่วนเครื่องดนตรีและวัสดุสำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษามีแต่ไม่เพียงพอ
มากที่สุด จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า สถานที่และวัสดุอุปกรณ์สำหรับหมวดวิชานี้ส่วนมากจะไม่มีเลย

ตารางที่ 34

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาศิลปศึกษา	2.50	0.67
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาศิลปศึกษา	2.08	0.67
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.17	0.72
4. ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลปในห้องเรียน	2.33	0.78
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.58	0.67
6. การเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของนักเรียน	2.08	0.67
7. การใช้วัสดุต่าง ๆ ในห้องเรียนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน	2.33	0.65
8. วิธีจัดระดับคะแนน	1.67	0.65
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.83	0.39

จากตารางที่ 34 จะเห็นได้ว่า ข้อ 1 และข้อ 5 ที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษาเห็นว่าปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาศิลปศึกษา และความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า

ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาศิลปศึกษาที่สอดคล้องกันมากที่สุด และเห็นว่าปัญหาน้อย ได้แก่ การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด สำหรับข้ออื่น ๆ นั้น ความคิดเห็นเหล่านี้ไม่แตกต่างกันมากนัก

การวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติส่วนมากมีวุฒิค่า กว่าปริญญาตรี วุฒิปริญญาตรีมีน้อยที่สุด ส่วนวุฒิปริญญาโทจะไม่มีเลย มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่างค่ากว่า 1 ปีจนถึง 5 ปี และไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่มากที่สุด

เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้ ส่วนมากจะไม่มีเลยและมีแต่ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประมวลการสอนและโครงการสอนที่ยังต้องการอีกมาก

วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้ใช้ทั้งหมดคือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง (จากตารางที่ 20)

ส่วนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้จำแนกไว้ในตารางที่ 35 ในหน้าต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 35

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ

สถานที่และวัสดุอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	2	7	1
แปลงสาธิตทดลอง	7	2	1
เรือนเพาะชำ	8	1	1
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	3	6	1
เครื่องมือปฏิบัติในรายวิชาที่เปิดสอน	4	6	—
วัสดุสำหรับฝึกงาน	3	6	1
เครื่องจักรกล	8	2	—
เครื่องมือโรงงาน	8	2	—
อื่น ๆ	—	—	—
รวม	43	32	5

จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่า สถานที่สำหรับใช้ในการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ โรงฝึกงานมีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ส่วนแปลงสาธิตทดลองและเรือนเพาะชำไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับวัสดุอุปกรณ์นั้น ส่วนมากจะไม่มีเลย

ตารางที่ 36

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{X}	S.D
1. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน	2.20	0.42
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาชีพ	2.00	0.67
3. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการ สอนวิชาชีพ	2.40	0.52
4. การ เปิดสอนวิชาชีพต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น	2.30	0.48
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.70	0.48
6. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	2.20	0.63
7. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการ เรียนการสอน	2.20	0.63
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.10	0.57
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.90	0.74

จากตารางที่ 36 จะเห็นว่า ข้อ 5 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ เห็นว่ามีปัญหามาก ทำให้การใช้หลักสูตรบังเกิดผลน้อย ได้แก่ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา

อย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ส่วนมากจะไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อที่ความเห็นสอดคล้องกันมากที่สุด และเห็นว่ามีปัญหาน้อย ได้แก่การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการ เปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน

ตารางที่ 37

วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้
และวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้

หมวดวิชา	วิธีสอน												H	
	การบรรยาย	การแบ่งกลุ่มคนควา	การปฏิบัติการณ์ในห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การฝึกปฏิบัติ	การศึกษาค้นคว้านอกสถานที่	การสาธิต	การอภิปราย	การแสดงบทบาทสมมติ	การแก้ปัญหา	การสอบแบบสืบสวนสอบสวน	การโพยจำ		การลงแบบโครงการ
หัวหน้าสายวิชา ภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนวิชา ภาษาไทย	10	8	-	8	7	4	3	10	5	3	1	7	2	0.87
หัวหน้าสายวิชา สังคมศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชา สังคมศึกษา	8	16	1	17	7	3	8	15	4	6	4	9	1	0.88
หัวหน้าสายวิชา พลานามัย อาจารย์ผู้สอนวิชา พลานามัย	8	6	-	2	3	7	2	7	1	3	-	1	2	0.97
หัวหน้าสายวิชา วิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา วิทยาศาสตร์	16	14	-	7	3	9	4	16	2	10	5	1	3	0.65
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	6	4	-	7	8	4	5	5	2	2	-	1	1	0.75
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	14	7	1	16	14	8	12	13	3	3	-	2	2	0.65
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	7	7	9	1	7	5	9	5	-	6	4	1	1	0.75
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	20	13	19	18	15	7	16	8	3	12	7	8	4	0.75
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	4	3	2	9	9	2	6	3	2	8	3	5	3	0.75
หัวหน้าสายวิชา คณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชา คณิตศาสตร์	16	3	1	15	10	-	4	2	3	16	5	8	4	0.75

ตารางที่ 37 (ต่อ)

หมวดวิชา	การบรรยาย	การแบ่งกลุ่มค้นคว้า	การปฏิบัติการในห้องทดลอง	การฝึกทักษะ	การฝึกปฏิบัติ	การศึกษานอกสถานที่	การสาธิต	การอภิปราย	การแสดงบทบาทสมมติ	การแก้ปัญหา	การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	การโพยจำ	การสอนแบบโครงการ	ฯ
หัวหน้าสายวิชา ภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนวิชา ภาษาอังกฤษ	7	2	1	9	7	-	2	-	5	2	-	4	2	0.83
หัวหน้าสายวิชา ศิลปศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชา ศิลปศึกษา	18	7	-	15	7	1	2	3	6	3	-	13	1	
หัวหน้าสายวิชา หรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนวิชา หรือศิลปปฏิบัติ	5	3	3	5	7	-	7	3	1	2	1	-	1	0.85
หัวหน้าสายวิชา หรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนวิชา หรือศิลปปฏิบัติ	12	4	3	11	9	2	8	3	1	4	1	1	-	
หัวหน้าสายวิชา หรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนวิชา หรือศิลปปฏิบัติ	2	2	5	5	6	1	4	1	-	3	-	-	1	0.68
หัวหน้าสายวิชา หรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนวิชา หรือศิลปปฏิบัติ	9	5	5	5	8	2	9	5	-	6	1	3	1	

จากตารางที่ 37 จะเห็นว่า หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยได้
แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา ใช้วิธีสอนแบบบรรยายและอภิปรายมากที่สุด แต่การสอน
ของอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด และรองลงมาคือการฝึกทักษะ การแบ่ง
กลุ่มค้นคว้าและการอภิปราย ตามลำดับ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์
อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอน
แบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการศึกษานอกสถานที่ การอภิปราย และการแบ่งกลุ่มค้นคว้า

ตามลำดับและวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย และ การอภิปราย รองลงมาได้แก่การแบ่งกลุ่มกันคว่ำ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าสายวิชาพลานามัยได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะและการบรรยายตามลำดับ ส่วนอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกปฏิบัติ และการบรรยาย จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงมาก

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการปฏิบัติการในห้องทดลอง และการสาธิตมากที่สุด รองลงมาคือการบรรยายและการแบ่งกลุ่มกันคว่ำ สำหรับอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การปฏิบัติการในห้องทดลอง และการฝึกทักษะ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกทักษะ และการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาคือการแก้ปัญหา แต่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบการบรรยายและการแก้ปัญหามากที่สุด รองลงมาคือการฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า ยังมีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงเช่นกัน

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกทักษะมากที่สุด รองลงมาได้แก่การบรรยาย และการฝึกปฏิบัติ แต่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบการบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะและการให้ห้องจำ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า การให้ห้องจำนั้น หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ใช้น้อย จากการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาศิลปศึกษา หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติ และการสาธิตมากที่สุด รองลงมาจึงได้แก่ การบรรยายและการฝึกทักษะ แต่สำหรับอาจารย์ผู้สอน ได้ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ และการสาธิต ต่อไปตามลำดับ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน

หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะ และการปฏิบัติการณ์ในห้องทดลอง ส่วนอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย และสาธิต มากที่สุด รองลงมาคือ การฝึกปฏิบัติ และการแก้ปัญหา เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ใช้วิธีสอนแบบบรรยายน้อย แต่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด ดังนั้นจากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จึงพบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 38

วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้
และ วิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้

หมวดวิชา \ วิธีวัดผล	การสังเกต	การสอบปากเปล่า	การสอบภาคปฏิบัติ	การตรวจผลงาน	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	\bar{x}
หัวหน้าสายวิชาภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย	9 16	5 8	5 10	10 18	6 14	6 12	10 15	0.88
หัวหน้าสาย วิชาสังคมศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมศึกษา	5 11	5 6	3 5	8 15	5 6	5 9	8 13	0.88
หัวหน้าสาย วิชาพลานามัย อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย	4 14	4 6	7 16	7 12	5 8	5 7	3 11	0.41
หัวหน้าสาย วิชาวิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์	7 16	5 7	8 15	9 18	5 10	6 13	9 17	0.92
หัวหน้าสาย วิชาคณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์	7 13	8 8	4 9	8 17	6 11	8 12	9 16	0.56
หัวหน้าสาย วิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ	7 13	8 13	4 7	8 17	2 5	4 12	6 13	0.88
หัวหน้าสาย วิชาศิลปะศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชาศิลปะศึกษา	3 7	1 1	7 11	7 12	3 3	2 7	5 9	0.89
หัวหน้าสาย วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ	4 5	3 5	5 7	6 9	3 6	3 6	4 7	0.83

จากตารางที่ 38 จะเห็นได้ว่า

หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล โดยการตรวจผลงานกับการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด รองลงมาได้แก่การสังเกต แต่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาได้แก่การสังเกต และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยตามลำดับ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงมาก

หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล โดยการตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด สำหรับอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุดตามลำดับเช่นเดียวกัน จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าสายวิชาพลานามัยได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล โดยการสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผลงานมากที่สุด ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลจากการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดียวกัน และรองลงมาได้แก่การสังเกต ซึ่งหัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้น้อย ดังนั้นจากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จึงพบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และค่อนข้างจะต่ำ

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล จากการตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัยมากที่สุด ส่วนอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลจากการตรวจผลงาน มากที่สุดเช่นเดียวกัน และรองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงมาก

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลโดยการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด รองลงมาได้แก่การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย ส่วนอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลจากการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล จากการตรวจผลงานและการสอบปากเปล่ามากที่สุด รองลงมาได้แก่การสังเกตและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย ส่วนอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลจากการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การสอบปากเปล่า การสังเกต และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย ตามลำดับ ในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาศิลปศึกษา หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล โดยการตรวจผลงานและการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล จากการตรวจผลงานและการสอบภาคปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดียวกัน จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาได้แก่การสอบภาคปฏิบัติและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย สำหรับอาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีวัดผลจากการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสอบภาคปฏิบัติและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย ในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน

แบบสำรวจที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ และปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ประสบในขณะปฏิบัติงาน แยกวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เป็นคำถามที่เกี่ยวกับวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ทำงานในหน้าที่นี้มาแล้ว และการเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่ ได้รวบรวมไว้ในตารางที่ 39

2. ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัญหาที่เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านี้ได้ประสบมาด้วยตนเอง และเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรใหม่โดยตรง

3. ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ประสบในขณะปฏิบัติงาน ได้สรุปและรวบรวมไว้ในตอนท้ายของผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในแต่ละตอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 39

ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน จำแนกตาม
วุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ทำงานที่นี้มาแล้ว และการเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรม
เกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่

ข้อมูล เจ้าหน้าที่	จำนวน	วุฒิทางวิชาชีพ			ทำงานในหน้าที่นี้มาแล้ว				การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรือ อบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ ตามหลักสูตรใหม่	
		ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ต่ำกว่า 1 ปี	1-3 ปี	3-5 ปี	5 ปี ขึ้นไป	เคย	ไม่เคย
แนะแนว	10	1	7	2	-	10	-	-	8	2
ทะเบียน	10	3	7	-	-	3	2	4	5	5
วัดผลการศึกษา	8	1	7	-	-	7	-	1	8	-
ห้องสมุด	10	2	8	-	-	7	1	2	7	3
รวม	38	7	29	2	-	27	3	7	28	10

จากตารางที่ 39 จะเห็นได้ว่า เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียนมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนวุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด
ส่วนมากทำงานในหน้าที่นี้มาแล้วอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปี และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่

ตารางที่ 40

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนวของท่าน	2.70	0.48	—
2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยของท่าน เพื่อช่วยในการแนะแนว	2.50	0.53	—
3. การให้ทำปริญญากลับมาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.44	0.53	1
4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	3.00	0.94	—
5. การจัดเวลาเพื่อให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน	2.90	1.01	—
6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	2.56	1.01	1
7. ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	3.00	0.82	—
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	2.50	0.71	—

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนวในโรงเรียน

เจ้าหน้าที่แนะแนวส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรี รองลงมาคือวุฒิปริญญาโท ส่วนวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีน้อยที่สุดส่วนมากทำงานในหน้าที่แนะแนวมาแล้วอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปี และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มากที่สุด

จากตารางที่ 40 จะเห็นได้ว่า เจ้าหน้าที่แนะแนวมีปัญหาในการใช้หลักสูตรใหม่มากคือข้อ 1, 2, 4, 5, 6, 7 และ 8 ได้แก่ การให้ความร่วมมือของบุคลากรในโรงเรียน การจัดบริการแนะแนวแก่นักเรียน และความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา สำหรับด้านที่มีปัญหามากกว่าอย่างอื่นคือ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว และปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคองในการให้ความร่วมมือกับการแนะแนว

ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่แนะแนวที่กระจุกกระจายมากที่สุดได้แก่ การจัดเวลาเพื่อการแนะแนวสำหรับนักเรียน และเจ้าหน้าที่แนะแนวในจำนวน 10 คนมี 2 คนที่เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติในเรื่องของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียนและการจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่แนะแนวได้ประสบในขณะที่ปฏิบัติงาน สรุปได้ว่านักเรียนส่วนมากไม่เข้าใจบริการแนะแนวที่โรงเรียนจัดขึ้น ครูประจำชั้นกับครูแนะแนวทำงานไม่สัมพันธ์กัน และครูแนะแนวบางคนไม่ได้เรียนแนะแนวมาโดยตรง นอกจากนั้นยังต้องสอนมากชั่วโมง จึงทำให้การปฏิบัติงานเกิดปัญหามาก

ตารางที่ 41

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนใน ระบบหน่วยกิต	2.50	0.85	—
2. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.40	0.70	—
3. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	2.90	0.67	—
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.50	0.71	—
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.50	0.85	—
6. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่ เกี่ยวข้อง	2.40	0.70	—
7. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	2.50	0.85	—
8. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.60	0.84	—

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

เจ้าหน้าที่ทะเบียนโรงเรียนส่วนมาก วุฒิปริญญาตรี รองลงมาคือวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทไม่มีเลย เคยทำงานในหน้าที่ทะเบียนมาแล้วอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไปมากที่สุดและเคยเข้าร่วมรับการประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้วประมาณครึ่งหนึ่งของทั้งหมด

จากตารางที่ 41 เจ้าหน้าที่ทะเบียนเห็นว่าปัญหามากคือ ข้อ 1, 3, 4, 5, 7 และ 8 ได้แก่ ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่ และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียน ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน และความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน วัสดุตลอดจนครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ทะเบียนส่วนมากไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ทะเบียนได้ประสบในขณะที่ปฏิบัติงาน สรุปได้ว่าเจ้าหน้าที่ทะเบียนส่วนมากต้องทำการสอนด้วย ทำให้การปฏิบัติงานไม่ไ้เต็มที่ นักเรียนไม่เข้าใจวิธีการลงทะเบียน จึงทำให้ไม่สามารถทราบความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน และเกิดปัญหาในการเปลี่ยนวิชาเรียน ส่วนแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนมีไม่เพียงพอ และขาดคำแนะนำในการปฏิบัติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 42

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.25	0.42	—
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล	2.75	0.71	—
3. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวัดผลของโรงเรียน	2.50	0.76	—
4. ความชัดเจนของระเบียบประเมินผล	2.50	0.53	—
5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.63	0.52	—
6. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.13	0.35	—
7. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.38	0.52	—
8. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	2.00	0.00	—

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาของโรงเรียน

เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด และรองลงมาคือ วุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนมากทำงานในหน้าที่วัดผลมาแล้วอยู่ในระหว่าง 1 - 3 ปี และทุกคนเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว

จากตารางที่ 42 จะเห็นว่า ข้อที่ 2, 3, 4 และ 5 เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา เห็นว่า มีปัญหามาก ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการวัดผล แบบฟอร์มที่ใช้ในการวัดผล ความชัดเจนของระเบียบประเมินผล และระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน

ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่วัดผลที่ตรงกันทุกคนและเห็นว่ามีความน้อย คือ การประสานงานกับหน่วยทะเบียน

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาได้ประสบในขณะปฏิบัติงาน สรุปได้ว่า ระเบียบการประเมินผลของโรงเรียนอาจจะไม่เหมือนของกรมวิชาการ ควรทำเป็นแนวทางเดียวกัน โรงเรียนยังขาดเจ้าหน้าที่วัดผลอีกมาก ไม่ควรให้อาจารย์ผู้สอนต้องมาทำหน้าที่นี้อีก และยังไม่มีการสอบถามที่พอ ทำให้ระดับคะแนนที่ออกมาอาจจะไม่ตรงกับความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.20	0.63	—
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	3.00	1.05	—
3. ความเพียงพอของเครื่องมือ เครื่องใช้ ในการ ดำเนินงานห้องสมุด	3.00	0.94	—
4. จำนวนหนังสือประกอบการ เรียนตามหลักสูตรใหม่	3.50	0.71	—
5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	2.70	1.06	—
6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	2.80	0.63	—
7. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่	2.60	0.55	5
8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจาก ผู้บริหารโรงเรียน	2.00	0.67	—
9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุด กับหัวหน้าหมวด	2.40	0.52	—

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

เจ้าหน้าที่ห้องสมุด มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาคือวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนวุฒิปริญญาโทจะไม่มีเลย ส่วนมากทำงานในหน้าที่ห้องสมุดมาแล้วอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปี และได้เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว

จากตารางที่ 43 จะเห็นได้ว่า มีข้อ 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 ที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดโรงเรียนเห็นว่ามียุทธศาสตร์ได้แก่ ความเพียงพอของ จำนวนบุคลากร เครื่องมือเครื่องใช้ จำนวนหนังสือประกอบการเรียน และงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด นอกจากนี้ยังมีปัญหาในด้านการจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่อีกด้วย

ข้อที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดโรงเรียนมีความเห็นว่า มียุทธศาสตร์ที่สุด คือ จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ ส่วนความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่แตกต่างกันมากที่สุดคือ ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้

ส่วนการจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่นั้น มีเจ้าหน้าที่ห้องสมุดประมาณ 5 คน ในจำนวน 10 คน ที่เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติในเรื่องนี้

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดโรงเรียนได้ประสบในขณะปฏิบัติงาน สรุปได้ว่า ยังมีปัญหาในด้านการขาดแคลนงบประมาณที่จะจัดซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด จึงทำให้ห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือสำหรับให้นักเรียนค้นคว้าน้อย นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ห้องสมุดจะต้องทำการสอนด้วย จึงไม่มีเวลามาจัดบริการห้องสมุดได้เต็มที่

สรุปผลของการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาการใช้หลักสูตรของบุคลากรต่าง ๆ ในโรงเรียนนั้นมีปัญหามากมาย เพราะจากตัวเลขในการวิเคราะห์ ปรากฏว่า ระดับของปัญหามีอยู่ตั้งแต่ระดับปัญหามากที่สุด ลงมาจนถึง ระดับปัญหาน้อย แต่ในการวิจัยนี้จะนำมากล่าวเฉพาะที่มีปัญหามากที่สุดลงมาถึงปัญหามากเท่านั้น แยกได้ดังนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียน

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนส่วนมากวุฒิปริญญาตรี มีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งปัจจุบัน อยู่ระหว่าง 1 – 3 ปี และเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตร ใหม่มาแล้วมากที่สุด

1.2 การใช้หลักสูตรใหม่ของผู้บริหารโรงเรียน มีปัญหาการเรียงตามลำดับจาก ระดับสูงสุด ลงมาดังนี้ ข้อ 5, 10, 8, 7, และ 1 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความเพียงพอของหนังสือหลักสูตร เอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร และจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบ งานในด้านต่าง ๆ สำหรับข้อ 7 ผู้บริหารโรงเรียน 45 % เห็นว่าไม่ได้ปฏิบัติ คือ การ เปิดสอนหลักสูตรหมวดวิชาชีพ กับความต้องการของนักเรียน

2. หัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

2.1 หัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ส่วนมากวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีระยะเวลาที่ทำหน้าที่หัวหน้าสายวิชาอยู่ระหว่าง 5 ปีขึ้นไป และหัวหน้าสายวิชาประมาณ 86 % เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่มาแล้ว

2.2 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ครูในหมวดวิชาใช้ ได้แก่

- หมวดวิชาภาษาไทย ได้แนะนำให้ใช้การบรรยาย และการอภิปรายมากที่สุด
- หมวดวิชาสังคมศึกษา ได้แนะนำให้ใช้การบรรยายมากที่สุด และรองลงมา คือ การศึกษานอกสถานที่
- หมวดวิชาพลานามัย ได้แนะนำให้ใช้การฝึกปฏิบัติมากที่สุด และรองลงมา คือ การฝึกทักษะ
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แนะนำให้ใช้การสาธิตและการปฏิบัติการในห้องทดลองมากที่สุด
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ได้แนะนำให้ใช้การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติมากที่สุด

- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ได้แนะนำให้ใช้การฝึกทักษะมากที่สุด และรองลงมา คือการบรรยายกับการฝึกปฏิบัติ
- หมวดวิชาศิลปศึกษา ได้แนะนำให้ใช้การฝึกปฏิบัติและการสาธิตมากที่สุด
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้แนะนำให้ใช้การฝึกปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาคือ การฝึกทักษะและการปฏิบัติการในห้องทดลอง

ในทุกหมวดวิชา หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ครูในหมวดวิชาใช้วิธีสอนแบบการฝึกปฏิบัติมากที่สุด และรองลงมาได้แก่การบรรยาย

2.3 สถานที่เรียนที่ครูในหมวดวิชาใช้ ส่วนมากได้แก่ ห้องเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมวดวิชาสังคมศึกษา และหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ใช้ห้องเรียนมากที่สุด สำหรับหมวด วิชาวิทยาศาสตร์ และหมวดวิชาศิลปศึกษา จะใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และห้องศิลปศึกษา เป็นสถานที่เรียนมากที่สุด

2.4 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ครูในหมวดวิชาใช้ แยกได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาสังคมศึกษา หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และ หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ได้แนะนำให้ใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงาน และการ สอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยมากที่สุด
- หมวดวิชาพลานามัย ได้แนะนำให้ใช้ การสอบภาคปฏิบัติและการตรวจ ผลงานมากที่สุด
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ได้แนะนำให้ใช้ การสอบปากเปล่าและการตรวจผล งานมากที่สุด
- หมวดวิชาศิลปศึกษา ได้แนะนำให้ใช้ การสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผล มากที่สุด
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้แนะนำให้ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมา ได้แก่การสอบภาคปฏิบัติ

ในทุกหมวดวิชา หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้ครูใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

2.5 วิธีออกข้อสอบที่หัวหน้าสายวิชาใช้มากที่สุดในทุกหมวดวิชา คือ ให้ครูผู้สอน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง

2.6 การให้ระดับคะแนนที่หัวหน้าสายวิชาใช้มากที่สุดในทุกหมวดวิชา คือ ให้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จะมีเพียงบางครั้งเท่านั้นที่หมวดวิชาวิทยาศาสตร์และหมวดวิชาคณิตศาสตร์ หัวหน้าหมวดเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

2.7 หัวหน้าสายวิชาทุกหมวดวิชาเห็นว่าการใช้หลักสูตรมีปัญหามากเรียงลำดับจากระดับสูงสุด ลงมาตามลำดับ และแยกตามหมวดวิชาต่าง ๆ ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย ได้แก่ข้อ 14, 13, 10, 15, 7, 2, 4, 8, 3, 6, 9 และ 12 โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา
- หมวดวิชาสังคมศึกษา ได้แก่ข้อ 14, 13, 15, 10, 3, 7, 8, 9, 5, 12 และ 4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละหมวดวิชา
- หมวดวิชาพลานามัย ได้แก่ข้อ 3, 14, 10, 13 และ 4 ซึ่งข้อที่มีปัญหาสูงสุดคือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงาน
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ข้อ 3, 10, 13, 14, 8, 7, 9, 15, 5 และปัญหาที่สูงที่สุด ในหมวดวิชานี้คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงาน
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ข้อ 10, 3, 15, 14, 13, 4, 7 และ 8 ปัญหาที่สูงที่สุดคือความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ข้อ 13, 14, 10, 3, 9 และ 12 ซึ่งได้แก่ความเพียงพอของแบบเรียนเป็นปัญหามากที่สุด
- หมวดวิชาศิลปศึกษา ได้แก่ข้อ 13, 10, 14, 3, 15, 6, 9, 8 และ 4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียน

- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ได้แก่ข้อ 14, 3, 10, 13, 8, 15, 2, 5, 7, 9 และ 11 ปัญหาที่อยู่ในระดับสูงสุดคือ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา

สำหรับความคิดเห็นของหัวหน้าสายวิชาทุกหมวดวิชา และในบางคนเห็นว่า ไม่ได้ปฏิบัติไว้แกข้อ 4 และข้อ 15 คือ การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมให้ครูเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา

2:8 ข้อ เสนอแนะเพิ่มเติมของหัวหน้าสายวิชาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

2.8.1 ควรจัดให้มีครูเพียงพอกับจำนวนวิชาที่จะเปิดสอนและรายวิชาที่นักเรียนเลือก

2.8.2 ควรมีการอบรมครูเพื่อชี้แจงให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ให้ดีขึ้น ทั้งในค่าน ความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา วิธีสอน ตลอดจนวิธีวัดผล

2.8.3 ควรจัดให้มีแบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบสำหรับที่จะให้นักเรียนได้ค้นคว้าอย่างเพียงพอ

2.8.4 ควรแจกเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ให้เพียงพอ และทั่วถึงทุกโรงเรียน เพื่อให้ครูทุกคนได้อ่าน

2.8.5 ควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ให้แก่โรงเรียนให้เพียงพอ

3. อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

3.1 อาจารย์ผู้สอนส่วนมากวุฒิปริญญาตรี วุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด มีระยะเวลาที่ทำการสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่างต่ำกว่า 1 ปี และไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาตามหลักสูตรใหม่ มากที่สุด

3.2 วิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนใช้ แยกได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการฝึกทักษะ
- หมวดวิชาสังคมศึกษา ใช้วิธีบรรยายและการอภิปรายมากที่สุด
- หมวดวิชาพลานามัย ใช้วิธีฝึกทักษะมากที่สุด
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ใช้วิธีบรรยายและการแก้ปัญหามากที่สุด
- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการฝึกทักษะ
- หมวดวิชาศิลปะศึกษา ใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการฝึกทักษะ
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ ใช้วิธีบรรยาย และการสาธิตมากที่สุด

ในทุกหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีบรรยายมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การฝึกทักษะ

3.3 เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในทุกหมวดวิชา แบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด ส่วนเอกสารอื่น ๆ นั้น ก็ยังมีแต่ไม่เพียงพอ สำหรับทุกหมวดวิชาเช่นกัน

3.4 วิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนใช้ แยกได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสังเกต
- หมวดวิชาสังคมศึกษา ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
- หมวดวิชาพลานามัย ใช้การสอบภาคปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาคือการสังเกต
- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสังเกต การสอบปากเปล่า และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย
- หมวดวิชาศิลปศึกษา ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ
- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ใช้การตรวจผลงานมากที่สุด รองลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

ในทุกหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลโดยการตรวจผลงานมากที่สุด และรองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

3.5 วิธีออกข้อสอบที่อาจารย์ผู้สอนทุกหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง

3.6 การใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนมีปัญหา มากเรียงตามลำดับ และแยกได้ดังนี้

- หมวดวิชาภาษาไทย สถานที่และวัสดุอุปกรณ์จะไม่มีเลยมากที่สุด การใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ ข้อ 8, 9, 5, 7, 1, 3 และ 4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชารวมคหิตที่ห้องสมุดจัดบริการให้

- หมวดวิชาสังคมศึกษา สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการ ใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ ข้อ 6, 5, 1, 3, 7, 2 และ 4 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม

- หมวดวิชาพลานามัย สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการ ใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ ข้อ 1 คือการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย

- หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์มีแต่ไม่เพียงพอมากที่สุด สำหรับการ ใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ ข้อ 5, 6, 7 และ 1

- หมวดวิชาคณิตศาสตร์ สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการ ใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ ข้อ 4, 5, 6, 3 และ 1 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการเลือกวิชาเรียน

- หมวดวิชาภาษาอังกฤษ สถานທີ່และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการให้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ข้อ 4, 5, 1 และ 9

- หมวดวิชาศิลปะศึกษา สถานທີ່และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการให้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ข้อ 5 และ 1

- หมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ สถานທີ່และวัสดุอุปกรณ์ไม่มีเลยมากที่สุด สำหรับการให้หลักสูตรมีปัญหา มากได้แก่ข้อ 5 คือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา

จากผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้ กับวิธีสอนที่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ พบว่า มีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง เกือบทุกหมวดวิชา นอกจากหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ที่มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนการ เปรียบเทียบวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้กับวิธีวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนได้ใช้ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ พบว่า ส่วนมากมีสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง นอกจากหมวดวิชาพลานามัย และหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

4. เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน

4.1 เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน วุฒิปริญญาตรีมีมากที่สุด วุฒิปริญญาโทมีน้อยที่สุด ส่วนมากมีระยะเวลาทำงานในหน้าที่นั้นมาแล้วอยู่ระหว่าง 1 - 3 ปี และเคยได้เข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้ว

4.2 เจ้าหน้าที่แนะแนว เห็นว่าการให้หลักสูตรมีปัญหา มาก เรียงลงมาตามลำดับดังนี้ ข้อ 4, 7, 5, 1, 6, 2 และ 8 ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่แนะแนวแตกต่างกันมาก ได้แก่ข้อ 5 คือ การจัดเวลาเพื่อการแนะแนวสำหรับนักเรียน

เจ้าหน้าที่ทะเบียนเห็นว่าการใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก เรียงลงมาตามลำดับคือ
ข้อ 3, 8, 1, 4, 5 และ 7

เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา เห็นว่า การใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก เรียงลงมาตาม
ลำดับได้แก่ข้อ 2, 5, 3 และ 4

ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาทุกคนตรงกันคือ การประสานงานกับ
หน่วยทะเบียน และ เห็นว่ามีปัญหาน้อย

เจ้าหน้าที่ห้องสมุดโรงเรียนเห็นว่า การใช้หลักสูตรมีปัญหา มาก ได้แก่ข้อ 4,
2, 3, 6, 5 และ 7 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่
มีปัญหามากที่สุด

4.3 ปัญหาต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ประสบขณะปฏิบัติงาน สรุปได้คือ

4.3.1 เจ้าหน้าที่ทุกคนต้องทำการสอนด้วย จึงทำให้การปฏิบัติงานไม่ได้
เต็มที่

4.3.2 เจ้าหน้าที่ขาดความรู้ในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ เช่น การแนะแนว
วิธีวัดผล

4.3.3 แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ ควรจะเป็นแบบฟอร์มชนิดเดียวกัน และมี
คำอธิบายวิธีการใช้ให้ชัดเจน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย